ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yıl 6, Sayı 10 (70)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Ekim 1979

Amerikan emperyalizminin, NATO'nun uşaklarına, eli kanlı katillere, Demirellere, Türkeşlere, onlarla uzlaşanlara, boş umutlara oy yok!

Takke düştü

Bu takke Amerikan – NATO takkesi. Keli, çoktan, tüm iğrençliğiyle, zorbalıklarıyla halkımıza görünmüştür.

Burjuva partilerinin oy goygoyculuğu, bir gürültü, bir patırtı sürüyor. Faşist tırmanış kanla kurşunla üsteliyor. İşbirlikçi tekelci çevreler yeni yeni oyunlar kuruyor. Bunlar bunalımların tüm yükünü geniş emekçi yığınların sırtına yüklemek yolunda ayak diriyor. Bu gerici, işbirlikçiler erk ve egemenliklerini her araçla sürdürmek istiyor. Bunlar belli bir plan ileri sürüyor. Bu planda istedikleri herşey vardır. AP-CHP ortak hükümeti. «Güçlü hükümet». Demokratik hak ve özgürlüklerden kalan ne varsa onları daha da budamak amacıyla Anayasa değişikliği isteniyor.

Bir yandan da sıkıyönetim üsteliyor. İlerici, yurtsever bağımsız adaylara karşı baskı-orman yasası uygulanıyor. Kimileri gözaltına alınıyor. Milli Güvenlik Kurulu dediğini yürütüyor.

Bütün bunların da üstünde Ankara hükümetine, Çankaya'ya, Genelkurmaylığa, MİT'e Vaşington'dan, onun Ankara'daki elçisinden buyruklar geliyor. Bu arada, Eylül ortalarında, Boğaziçi'nde Tarabya Otelinde biri, ötekisi de Boğaziçi Üniversitesinde Amerikalılarla iki toplantı oldu. Bu toplantıları, başı Vaşington'da olan Amerikan Savunma Enstitüsü düzenledi. Yakın Doğu için bir plân ileri sürüldü. Türkiye'ye: «NATO üyesisin, görevini yerine getir» dendi. NATO harcamalarını artır, Amerikan füze ve nükleer plânına daha geniş katıl» dendi. «Etkin ve durağan hükümet» kurulmalı dendi.

Açıkça, işbirlikçi, tekelci çevrelerin, ve yabancı tekellerin tüm istekleri sıralandı. Bu arada daha bir gerçek bir kez daha boydan boya ortaya çıktı. Doğu illerinde – Kürdistan'da ortalığı kasıp kavuran terör ve barbar baskıların arkasında MİT'le birlikte CIA'nin ve İsrail casusluk servisi MOSHAD'ın parmağı olduğu görüldü.

Emperyalistlerin, en karanlık güçlerin takkeleri bir kez daha düştü. Halk düşmanlarını tanıyor. O, düşmanlarının plânlarını boşa çıkaracaktır.

ÇAĞRI

14 Ekim'de saylav ara seçimleri ve Senato üçte bir yenileme seçimleri oluyor. Bu seçimler anti-demokratik koşullarda, sıkıyönetim altında yapılıyor. İşçi sınıfına, ilerici güçlere karşı çok yönlü baskılar, kanlı faşist saldırılar yoğunlaşıyor. Halkımız için seçim güvenliği kalmamıştır. Seçim yasasındaki gerici değişikliğin yanısıra, sıkıyönetim sosyalist partilere, özellikle bağımsız adaylara karşı yeni engeller çıkarıyor. TKP üstündeki yasak sürüyor.

Seçimler eşiğinde emperyalizmin ülkemiz üzerindeki baskıları üsteliyor. Ekonomik, politik, askersel bağımlılığı arttırma girişimleri yoğunlaşıyor. Merzifon üssüne yeni Amerikan askerleri indirildi. Militarist çevrelerin ülke yönetiminde ağırlığı artıyor. Hükümetin NATO'culuk, sıkıyönetimcilik ve kemerleri sıkma politikası faşizm tehlikesinin önünü daha da açıyor. Holdingçiler altın günler yaşarken, halkımızın yaşam koşulları hızla kötüleşiyor. İşbirlikçi, tekelci burjuvazi toplu sözleşme döneminde işçi sınıfının yükselen aktifliğini kırmak, bunalımın yükünü emekçilerin sırtına amansızca yüklemek istiyor. Hak isteyen işçileri sokağa atıyor. Köylülerin durumu daha da ağırlaşıyor, orta katmanlar yıkıma sürükleniyor.

Seçimlere katılan burjuva partilerinin ulusal çıkarları koruyacak, halka esenlik getirecek hiç bir programları yoktur. AP, faşist MHP ve öteki gerici partiler, hükümetin halk çıkarlarına ters düşen politikasından olabildiğine yararlanıyor. Yığınların artan hoşnutsuzluğunu yalanla, dolanla seçimlerde kendi partilerine akıtmak istiyor. Gerici bir hükümet devirmesi ortamı hazırlıyor. Bunun yanısıra egemen çevreler AP-CHP işbirliği yönünde girişimlerini de elden bırakmıyor.

CHP üst yönetimi iki yıla yakın uygulamasıyla halka verdiği sözleri tutmadı. Seçimlerde sola karşı daha açık, aktif cephe alıyor. AP ile işbirliği, MHP'yi aklama yoluna koyuluyor. Bu politika gericiliği daha da güçlendiriyor. Sol güçlerin eylem birliğinin atkinlikle gerçekleşmemesi de bu manevraları kolaylaştırıyor.

TKP seçime giremiyor, ama seçim kampanyasına aktif katılıyor. Bugünkü koşullarda, parlamentonun yapısında halktan yana bir değişme söz konusu değildir. Seçimler ülkemizin içinde bulunduğu derin bunalımlardan bir çıkış yolu getirmeyecektir. TKP bu çıkış yolu için ulusal demokratik cephenin gerçekleştirilmesini, halkın ileri demokratik erkinin kurulmasını zorunlu görüyor. Ancak, seçimlerde gerici-faşist güçleri geriletmek olanağı vardır. Bu, yalnızca seçim günü, sandık başında değil, seçim öncesinde, daha bugünden anti-emperyalist, anti-faşist demokratik güçlerin en geniş eylem birliğini sağlamak, işçi ve emekçi yığınlarını savaş alanlarına çekmekle başarılı olabilir. TKP son dönemde gelişen yığın eylemlerini daha da yükseltmek yolundan yürüyor.

TKP'nin çağrılarına karşın, sosyalist ve demokratik güçlerin seçimlere komünistlerle ortak adaylarda anlaşarak girememeleri halkın ilerici eğilimlerinin seçim sonuçlarına yansımasını zorlaştıran önemli bir etken oluyor. Bu durumda TKP, bütün bu güçleri, gerici-faşist partileri geriletmek CHP üst yönetiminin politikasını sergilemek için ortak eyleme çağrıyor. Bu yolda elde edilen her başarı tüm ilerici güçlerin ortak başarısı olacaktır.

TKP, halkımızı, anti-emperyalist, anti-faşist, demokratik istemleri en tutarlı bir biçimde savunan adayları desteklemeye çağırıyor:

– Sıkıyönetim kaldırılsın! İKD, TÜS-DER ve kapatılan tüm demokratik örgütler açılsın! İlerici yayınlar üstündeki yasağı son verilsin! 141–142, tüm anti-demokratik yasalar kaldırılsın! TKP'ye özgürlük! Kürt halkı üstündeki ulusal baskılara son!

– MHP kapatılsın, faşist yuvalar dağıtılsın! Can güvenliği sağlansın! Faşist kırımların, cinayetlerin hesabı sorulsun! Devlet aygıtı faşistlerden arındırılsın!

– Ücretler, maaşlar, küçük üreticilerin taban fiyatları arttırılsın! Zamlara son, kiralar indirilsin! Vergi yükü tekellere! İşçilere referandum, genel grev hakkı! İşten atmalara son! İş güvencesi! Demokratik toprak reformu!

– NATO'dan çıkılsın! Amerikan ve NATO üsleri sökülsün! İkili anlaşmalar yırtılsın! UPF'nin, emperyalist tekellerin, Ortak Pazar'ın dayatmalarına son!

– Silâhlanma yarışına son! Dünyada, bölgemizde barış ve güvenlik güçlendirilsin! Sovyetler Birliği ve tüm komşularımızla dostluk geliştirilsin! Anti-emperyalist, blok dışı barışçı bir dış politika!

Bu istemleri savunan bağımsız, TİP'li, TSİP'li, CHP'li, Kürt demokrat adaylara

(Devamı 2. sayfada)

Sorumlu evre

Süleyman Demirel'in çekilmesi iç gericiliğin hükümet devirmesi girişimlerinin bir uzantısıdır. TKP MK'nin Çağrısı'nda vurgulandığı gibi, holdingçiler, emperyalizm, militarist klik hazırlamaya koyuldukları hükümet devirmesi ortamından bir AP-CHP koalisyonu çıkarmaya, ya da 12 Mart biçimi bir rejimi halkımıza dayatmaya çalışıyorlar. MIT, CIA ve Kontrgerilla güdümlü faşist terör ve sahte sol maskeli terör örgütlerinin daha yoğun bir biçimde ortaya sürülmesi, Korutürk'ün «başları ezilecektir» sözleri ve Evren'in 12 Mart generallerini anımsatan korkutmacaları, Amerikan elçisinin seçim eşiğinde içişlerimize kabaca karışması hepsi bu amaçlara yöneliktir.

CHP hükümetinin izlediği politika, bu güçlerin girişimlerini kolaylaştırıyor. Emperyalizme, NATO'ya bağlılık, tekellerin çıkarları-istemleri doğrultusunda gericilikle uzlaşma, sıkıyönetimcilik ve «kemerleri sıkma» politikası, memleketi bu duruma getirdi.

Şimdi, seçimler eşiğinde CHP nasıl bir politika izliyor? Onun seçim programı yapıcı olmaktan, halka esenlik getirmekten, yığınlara umut verme perspektifinden yoksundur. Bunun için CHP yöneticileri, Küçük Kurultay'da belirlendiği gibi, yığınların karşısına korkutmaca politikasıyla çıkıyorlar. Bir yandan «biz gidersek MC gelir», öte yandan da «yardımlar gelmez, bunalımlar çözülmez» diyorlar. Bu savların temelinde ise «dış itibarımız arttı», «faşizmi seçimlerle yendik» demagojisi yatıyor. Bu belgilerin kocaman birer yalan olduğunu yaşam doğrulamıştır. CHP ağırlıklı hükümetin arkasında Amerikan ve Federal Alman emperyalistlerinden başka kim vardır? Bloksuzlar hareketinin kararlarına karşı çıkmakla hükümet uluslararası alanda daha da yalıtlanmıştır. Sosyalist ülkelerle ilişkilerini emperyalizme şantaj politikası biçiminde yozlaştırdığından beri bu hükümetin dış politikasından geriye olumlu ne kalmıştır?

«Faşizmi seçimle yendik» demagojisine gelince: Ecevit daha şimdiden «biz gidersek MC gelir» sözleriyle, faşist tehlikenin ortadan, CHP'ye verilen oylarla yok olmadığını doğrulamak zorunda kalıyor. Ama o bu korkutmacayla yığınları CHP'ye oy vermeye zorluyor.

CHP'nin seçim sloganları yalnız demagoji olmakla kalmıyor. Sol güçlere karşı saldırı niteliğini de taşıyor.

CHP yöneticileri gerici AP'ye, faşist MHP'ye oy verirseniz faşist tehlike daha da artar demiyor da, solun adaylarına oy verirseniz gericilik güç kazanır gibi demagojilerle oy avcılığı yapıyor. Böylesi bir tutum soldaki ilerici-demokratik güçlerin, sosyalistlerin, komünistlerin, yurtsever CHP'lilerin eylem birliğine yönelmiş bölücü bir amaç taşıyor. CHP ve hükümet başları «oylarınızı sola değil, bize verin» derken bir yandan da terörün baş sorumlusu ilân ettikleri AP ile işbirliği yolları araştırıyor. Demokratik güçlerin karşısına AP ile işbirliği politikasıyla çıkıyor.

CHP'nin seçim politikası yalnız eylem birliğini hedef almakla kalmıyor. Seçimlerden sonra gerici-faşist güçlerin en başta içinde nice CHP'li yurtseverin de yer aldığı sol güçlere karşı daha azgınca bir saldırıya geçmelerine olanak yaratıyor. Buna karşın sol güçlerin seçimlerde elde edecekleri göreceli başarılar, faşist katilleri etkisizleştirmede, önemli bir etken olacaktır. Yalnız İstanbul'da CHP sağ kanadına verilecek bir ders bile, tekelci burjuvazinin CHP'yi tümüyle kendisine bağlama planına ağır bir darbe indirecektir. O nedenle emekçilerin sol güçlere verecekleri her oy gerici-faşist güçleri geriletme anlamını taşıyacaktır. Bu, CHP sağ kanadının ülkeyi bugüne getiren ters tutumuna da yanıt olacaktır.

TKP, gerici-faşist karması bir hükümetle bugünkü CHP ağırlıklı hükümet arasındaki ayrımın bilincindedir. TKP bu hükümetin politikasını desteklemiyor. Ama gerici, ya da faşist bir hükümet devirmesine karşı da tüm halkı aktif savaşa çağırıyor. İşçi sınıfı kadar hiç kimse demokratik özgürlükleri ardıcıl savunamaz. Bundan ötürü emekçiler gericiliğin hükümet devirmesine karşı demokratik özgürlükleri var güçle korumak için yığınsal bir biçimde öne atılacaktır. Böylesi bir karşı koyuş hükümet bunalımı koşullarında burjuvazinin çelişkilerini derinleştirecek, gerici, egemen güçlerin cephesini boydan boya çatlatacaktır. Böylece yığınların artan hoşnutsuzluğunun eyleme dönüşmesini önleyen baraj yıkılacaktır. Seçimlerde solun başarısı yığınların ileriye atılmasında da azımsanmayacak etken olacaktır. Bu da soldaki ilerici, demokratik güçlerin eylem birliğine bağlıdır. İlerici, yurtsever CHP'lilerin bu evredeki sorumluluğu hükümetin, sağcı yönetimin ters politikasının peşinden sürüklenmekten vazgeçmektir. Ulusal-demokratik güçlerin yanında yer almaktır.

Çağrı

(1. sayfadan devam)

verilecek her oy, gerici-faşist partilere karşı olacaktır. TKP, halkımızı, seçimlerin yapıldığı her ilde bu istemleri en tutarlı savunan adaya oy vermeye çağırıyor.

Yurttaş,

Amerikan emperyalizminin, NATO'nun uşaklarına, eli kanlı katillere, Demirel'lere, Türkeş'lere, onlarla uzlaşanlara oy verme!

17 Eylül 1979

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

«Toplumsal Anlaşma»

CHP ve hükümet yöneticileri kemerleri sıkma politikasıyla ve Türk-İş içindeki CHP'li sendikacılar aracılığıyla kamu kuruluşlarında çalışan işçilere bir «Toplumsal Anlaşma» dayattılardı. Bunun özü bir yıl içinde bütün yönleriyle daha açık bir biçimde ortaya çıktı. Türk-İş tabanı daha ilk anda buna tepki gösterdi. Giderek artan bir aktiflikle savaşım verdi. «Toplumsal Anlaşma»ya karşı tepki bugün Türk-İş başına çöreklenen gerici-faşist kırması yönetimi çembere almış durumdadır.

Ancak, gerek tabandan gelen bu zorlamanın gücüyle, gerekse politik amaçlar nedeniyle Türk-İş başları «Toplumsal Anlaşma»ya karşı imiş gibi bir görünüm içindedirler.

Bilindiği gibi Tunç-Şide gurubu döneminde de sarı sendikacılar demagojilerle «Toplumsal Anlaşma»ya karşı bir görünüm almışlar, Türk-İş tabanının bu anlaşmaya duyduğu tepkiyi de kullanmışlar ve yönetimi ele geçirmişlerdi. Türk-İş yönetimindeki AP'li ve MHP'li sendikacılarla birleşen Denizciler takımı Türk-İş tabanının «Toplumsal Anlaşma»ya duyduğu tepkiyi şimdi de hükümeti devirme, yerine emperyalizmin ve işbirlikçi tekelci patronların her açıdan «güven» duyduğu bir hükümeti kurma girişimlerine araç olarak kullanmaya yelteniyor.

Türk-İş'in Rize toplantısı, bu toplantıda alınan kararlar bu amaca yöneliktir. «Toplumsal Anlaşma»ya karşı görünen Türk-İş başları işbirlikçi tekelci patronların, en başta işçi ücretlerini dondurmak, sosyal hakları sınırlamak, sendikal hak ve özgürlükleri daha da kısıtlamak için de istediği AP, CHP işbirliğini savunmuşlardır. Bu da gösteriyor ki, Türk-İş-başları ikiyüzlüdür.

«Toplumsal Anlaşma»yı gerçekten yırtabilmek için Türk-İş içindeki bütün ilerici, yurtsever sendikacılar özellikle bu toplu sözleşme döneminde DİSK'e bağlı sendikalarla tekelci patronlara karşı eylem birliğini yükseltmelidirler. İşbirlikçi tekelci patronların ve emperyalizmin yurdumuza dayatmaya çalıştığı faşist tipi hükümetlere ve AP, CHP işbirliğine birlikte karşı çıkmalıdırlar. Bu, Türk-İş'te gerici, faşist sarı sendikacıların başlattıkları tasfiye hareketini önlemede de bir yoldur.

Havana forumu

Sosyalist Küba'nın başkenti Havana'da Bloksuzlar Hareketine üye ülkelerin 6. tepe toplantısı yapıldı. Bu forum, uluslararası politik yaşamda önemli bir yer tuttu, büyük ilgi gördü.

Havana forumunun, uluslararası boyutta önemini, toplantı boyunca ele alınan ve tartışılan sorunlar bir kez daha gözler önüne serdi. Barış ve silâhsızlanma için emperyalizme, silâhsızlanmaya karşı savoş bu forumun ana konusu oldu. Bu forum, sömürgecilik kalıntılarını ortadan kaldırma, ırkçılığa ve ırk ayrımına son verme, ulusal kurtuluş hareketlerini destekleme, uluslararası ekonomik ilişkilerde hak eşitliği ve karşılıklı yarar ilkesini yerleştirme gibi günümüzün en canlı sorunlarını görüştü, bu yaşamsal önemdeki sorunların çözümü yönünde kararlar aldı.

Bu nedenle Havana forumu, emperyalist çevrelerin, Çin'deki Maocu yönetimin, uluslararası gericiliğin saldırı hedefi oldu. Bu çevreler, Bloksuzlar hareketine üye ülkelerin arasına kama sokma, onun anti-emperyalist içeriğini boşaltma ve bu hareketi parçalama yönünde yoğun bir kampanya yürüttüler. En başta da 6. tepe toplantısının ev sahibi sosyalist Küba'yı karalamaya, sosyalist ülkelere karşı ideolojik saldırılarını yoğunlaştırmaya yeltendiler. Ama bütün bunlar fiyaskoyla sonuçlandı. Bloksuzlar Hareketi Havana Forumundan daha güçlü çıktı. Nicel ve nitel bakımdan daha da güçlendi. Bloksuzlar hareketi ile sosyalist ülkeler arasında birlik yeni olgularla daha da pekişti, emperyalizme, sömürgeciliğe, ırkçılığa, siyonizme karşı ortak savaşın güçlendirilmesi yönünde yeni olanaklar açıldı.

Bloksuzlar hareketinin Havana forumu, halkımızı da yakından ilgilendiren bir politik olaydı. Bu toplantının kararları Türkiye işçi sınıfının, ilerici, demokratik güçlerin emperyalizme, faşist tehlikeye, NATO'ya karşı yürüttüğü savaşa güç katacak niteliktedir. Ülkemizdeki gerici, faşist çevreler, Maocular Havana Forumu boyunca geniş çapta bir saldırı kampanyası yürüttüler, gerçekleri gizlemeye çalıştılar. Ama hedeflerine ulaşamadılar.

Halkımız, TKP, Bloksuzlar hareketini destekliyor. TKP, Türkiye'nin emperyalist bağımlılıktan kurtulup, NATO'dan çıkıp biran önce bu harekete katılmasını istiyor, bu uğurda savaşıyor.

Yığın eylemlerinin gücü

Faşist MHP ve yan kuruluşlarının binalarında barındırılan, buralardan para ve silâh alan katillerin bir kısmı yakalanıyor; gizli faşist terör örgütleri bunların faşist MHP ile olan bağları hiçte küçümsenmeyecek ölçüde açığa çıkarılıyor. Bu, neden dün değil de bugün oluyor? Neden, faşist MHP örgütlerinde barındıkları bilinen kiralık katiller dün değil de bugün yakalanıyorlar?

Kafalarını serüvenciliğe, sekterliğe teslim etmiş olanlar ya da CHP ve hükümet yöneticilerinin mucizelerini bekleyenler bu soruların yanıtlarını veremezler.

Komünistlerin aktif savaşımıyla yurt ölçüsünde yükselen yığınların anti-faşist savaşımı; «Faşist MHP, ÜGD kapatılsın, faşist katiflerin elebaşıları yargılansın» belgileri altında yapılan yığınsal gösteri ve mitingler, faşist MHP'yi korumaya yeltenen, onu ordunun kanatları altına almaya çalışan işbirlikçi tekelci patronların, NATO'cu militarist kliğin girişimlerine önemli bir darbe indirmiştir. Bu yığınsal anti-faşist gösteriler, bugün bir faşist hükümet devirmesi girişimlerini sürdüren tekelci patronlar adına, orduyu halkın ve demokratik özgürlüklerin üstüne sürmeye çalışan militarist kliğin manevra olanaklarını sınırlamıştır. Ordu içindeki yurtsever subay ve erlerin bu vurucu klik karşısında daha güçlü durabilmesine yeni olanaklar yaratmıştır. Örneğin, İstanbul sıkıyönetim komutanlığı, subayların, askerlerin halkla konuşmasını yasakladı. Böylece, militarist klik, yurtsever subayların faşist MHP'ye öfke ve nefretlerinden duyduğu korkuyu açığa vurdu. Militarist klik halkımızın örgütlü anti-faşist savaşımıyla yurtsever er ve subayların bu öfke ve nefretinin birliğinden korkuyor. Amerikan, NATO emperyalizminin uşaklığını yapan militarist klik uzun yıllardan beri ordu içindeki yurtseverlere karşı sürekli kıyım hareketleri yürütmüştür, ama ordu içinde ulusal kurtuluş savaşının bağımsızlıkçı geleneğini sökememiştir, sökemez. Halkımızın, tüm ulusal demokratik güçlerin örgütlü yığınsal eylemleri, savaşımı yükseldikçe ordu içindeki yurtseverlik ateşi bağımsızlık ateşi yükselecektir.

Tekelci patronlar, egemen burjuvazi bunların partileri ne yaparlarsa yapsınlar gericiliğin, faşist hareketin komünistlerin, sosyalistlerin, yurtsever CHP'lilerin, Kürt demokratlarının ve tüm diğer devrimci güçlerin eylem birliğini önleyemiyecek, yığınsal eylemleri bastıramıyacaktır. Yurtsever subaylar, erler halkımızdan, yığınsal anti-faşist, anti-emperyalist çıkışlardan güç alıyor. Onlar, orduyu kanlı diktatörlükleri için kullanmaya çalışan tekelci patronların ve onların uşakları faşist darbecilerin karşısına dikilmeli; halktan yana olmalıdırlar.

Havana'dan Kıbrıs'a

Bloklardışı ülkeler hareketinin Havana doruğunda, Kıbrıs'la ilgili önemli bir karar alındı. Kararda, Kıbrıs sorununun görüşmeler yoluyla çözümlenmesi gibi Türk ve Rum topluluklarının yaşamsal istemleri, Kıbrıs'tan tüm yabancı askerlerin geri çekilmesi ve askersel üslerin söküllüp atılması gibi bölgede ve dünyada barış ve güvenliğin güçlenmesine katkıda bulunacak istemler ve bu bağımsız ülkenin içişlerine karışılmaması, egemenlik haklarına ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesi gibi, uluslararası yaşam normları yer alıyor.

Dünya halklarının üçte ikisini temsil eden bu hareketin aldığı olumlu karara CHP ağırlıklı hükümet «Türkiye'yi bağlamaz» sözleriyle karşı çıktı. «Rum'ların propagandasının etkisi» gibi ciddiyetten uzak tezlerle milliyetçi ve şovenist konumlardan kaynaklanan politikasını bir kez daha açığa vurdu. Hükümetin bu tutumu onun gelişmekte olan ülkelerle iyi ilişkiler kurmak isteminde olduğu yolundaki çıkışlarıyla bağdaşmıyor. Gelişmekte olan ülkelerle iyi ilişkiler sözleriyle hükümet, Kıbrıs sorununun adaletli bir çözüme kavuşturulmasından yana olmadığını gizliyemez. Bu hükümet de gelmiş geçmiş tüm burjuva hükümetleri gibi Kıbrıs sorununa NATO gözlükleriyle bakıyor. NATO'nun amacı ise açıktır. NATO Ada'yı bölgede gelişen ilerici-demokratik hareketi vurmak, emperyalist tekellerin Yakın-Doğu'da petrol çıkarlarını korumak için askersel bir köprü başı yapmaya, barışı ve güvenliği sürekli tehdit eden emperyalizmin ileri bir karakolu haline getirmeye çalışıyor. Bu nedenle toplumlararası görüşmeleri baltalıyor, halklar arasında düşmanlığı körüklüyor.

Havana doruğunun Kıbrıs'la ilgili kararı, ilerici dünya kamuoyunun olduğu gibi halkımızın, barış güçlerinin istemleriyle uyumludur. Bu karar TKP'nin Kıbrıs konusunda izlediği ilkesel tutumun yeni bir doğrulanmasıdır. Kıbrıs'ta adaletli bir çözüm isteyen ve Ada'nın NATO'nun bir üssü olması plânlarına kesin karşı çıkan TKP, Havana kararını yalnız Kıbrıs halkının değil, Yakın-Doğu'nun bu duyarlı kesiminde barışın sağlanması ve gerginliğin azaltılması yararına olarak değerlendiriyor. Zaten böylesi olumlu bir karara karşı çıkan hükümeti Denktaş kliğinden ve Amerikan emperyalizminden başka destekliyen olmamıştır.

Topraklarımızda, denizlerimizde, göklerimizde emperyalizme, Amerika'ya, NATO'ya yer yok!

Eylem birliğini yadsıyanlar

I

İşçi sınıfının birlik cephesi düşüncesini Marks, Engels ortaya koydu, V. İ. Lenin geliştirdi. Lenin, sosyal demokrat partilere oportünizmin egemen olması gerçeğini bu partileri «burjuva işçi partileri» tanımıyla belirtti. Ama, milyonlarca işçinin bu partilere bağlı olduğu gerçeğini de her zaman göz önünde tuttu. Lenin, *«değişik proleter guruplarla, işçilerin ve küçük üreticilerin değişik partileriyle anlaşmalara ve uzlaşmalara varmak»* gerekir diyor. (1)

Komintern Yürütme Kurulu daha 1921'de «İşçi Birlik Cephesi Üstüne» tezi onayladı. 1935 yılında toplanan Komintern 7. Kongresi işçi birlik cephesi politikasını geliştirdi. 1957, 1960 ve 1969 danışma toplantıları işte bu Leninci çizgiyi yansıtıyor. Başta SBKP olmak üzere, aralarında TKP'nin de onurla yer aldığı bütün enternasyonalist partiler, işçi sınıfının eylem birliği yolunda aralıksız çaba harcıyor.

II

Son günlerde burjuva propaganda aygıtının en gerici kesimlerince bir küçük burjuva aydın gurubunun TKP içinde ayrı «kanat» olduğu görüşü yayılmak isteniyor. Söz konusu gurupçuğun TKP ile hiçbir ilgisi olmayan «İşçinin Sesi» gazetesinin partimizin politikasına karşı saldırıları burjuva basınında gürültülü bir yankı buluyor. Bu gurupçuğun TKP'ye karşı saldırılarının önemli bir yönü nedir?

Bunlar, birinci olarak, başta SBKP olmak üzere, komünist hareketin sosyalist, sosyal demokrat partilerle ilgili çözümlemelerine, buradan çıkan politik sonuçlara karşı «sol» oportünist, sekter konumlarda eleştiri yöneltiyor. İkinci olarak da, TKP'nin ulusal demokratik cephe ve özellikle sosyalist partilerle eylem birliği politikasına aynı konumlardan karşı çıkıyor.

«Sol» oportünizm «sosyal-demokrat partiler işçi sınıfının partisi midirler?» diye soruyor. Bu soru, bütünüyle uluslararası komünist harekete karşı yöneltilmiştir. Neyi tartışmak istiyorlar? Sağ sosyal demokrat yöneticilerin işçi sınıfının devlet tekelci kapitalizmine entegre etme çabalarını mı? Hıyanetlerini mi? Bunların anti-komünizmini ve sosyalizm amacından vazgeçmiş olduklarını mı? Hayır! Çünkü bunlar, komünistlerin üzerine basa basa belirttikleri gerçeklerdir. Öyleyse tartışmak istedikleri nedir? Onlar, gerçekte, sosyalist ve sosyal demokrat partilerle işçi sınıfının birliği perspektifi taşıyan eylem birliği politikasını yadsımaya yelteniyorlar. «Sol» oportünistlerin, burjuvazinin yarım yüzyıllık partisi CHP'yi sosyal demokrat parti saymaları da, komünistlerin sosyal demokratlarla *«bugün için ileri demokrasi, gelecekte sosyalizm için işbirliği»* (2) politikasına saldırabilmek içindir. Genellikle, işçi hareketindeki reformist akımı temsil eden sosyal demokrat partileri *«oportünist, reformist tutumda olan işçi partileri»* (3) olarak tanımlamak yerine bu partiler belirli işçi yığınlarından da oy alan burjuvazinin partileri olarak tanımlanınca, sosyalist, sosyal demokrat partilerle «ileri demokrasi için», hele «sosyalizm için» eylem birliğinden söz edilemez. Düpedüz burjuvazinin partisiyle «sosyalizm için işbirliği», sosyal demokratizmin ta kendisidir. Bu «sol» oportünist gurupçuk, sosyalist, sosyal demokrat partilerle eylem birliği politikası izleyen tüm komünist partilerini sosyal demokratlaşmakla lekelemeye hazırlanmaktadır. Onlar daha şimdiden komünistlere «sosyal demokrasiyi aklama» çamurunu atıyorlar.

B. N. Ponomaryov, sağcı oportünist dogmatikleri eleştiren yapıtında SBKP'nin ilk kez tartışma alanına getirdiği yeni idelerin arasında *«barış, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşında sosyalist, sosyal demokrat partilerle»* eylem birliği yapma düşüncesini de özellikle sayıyor. (4) İşçi hareketindeki bölünmelerle ve sosyal demokrat akımla ilgili bu çözümlemeleri savunmak, dünya komünist hareketinin devrimci konumlarını sağ ve «sol» oportünizme karşı savunmak demektir.

III

TKP'nin yakın tarihi ve bugünü, birbirinden ayrılmayan partinin bağımsızlığı ve eylem birliği ilkelerinden sağa ve «sol»a doğru sapmalara karşı savaşlarla belirlenir. TKP, 1973 atılımıyla, partiyi legal sosyalist akımın içinde eritme çizgisini yenilgiye uğrattı. Partinin bağımsızlığı ilkesinden her oportünistçe ayrılış gerçekte komünist-sosyalist eylem birliğine de zarar verir. TKP, geçmişteki yanlışları üstün bir çabayla altetti. Hem legalizme, hem de goşizme ağır darbeler indirildi. Bütün bu savaşlar içinde, partimizin tümüyle doğru olan politikasının uygulanması sırasında, pratikte yer yer yanlışlar da olmadı değil. İlkesel ideolojik savaş ve partinin bağımsızlığı ile eylem birliğini birbirinden ayırma, birbirinin karşısına koyma eğilimine karşı parti organları sürekli uyardı. Parti Konferansında MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, «işçi birliğini» savundu ve *«Partimiz, TİP'le, TSİP'le savaş ortaklığı kurmak olanaklarını, yollarını arıyor»* dedi. (5) Ama, İ. Bilen yoldaş, Konferansta legalist eğilimlerin de yolunu tıkadı. *«Burjuvazi, gericilik bize değil özgürlük, nefes, su bile vermez»* dedi. (6) MK Plenumu'nda okunan raporda da «legalite» sorununu salt parlamento içi hesaplara dayandıran görüşlere karşı, sorunun her şeyden önce «partimizin sıralarını daha da güçlendirmek», *«bağlaşıklık»* ve *«yığın savaşını güçlendirmek»* olduğu gösterildi. (7) Bu Leninci doğrultu, bugün de partimize eylem birliği sorununda ışık tutuyor.

IV

Eylem birliği sorununda söz konusu küçük burjuva gurup, kafa karışıklığı yaratmaya çalışıyor. Partimizin Leninci doğrultusunu çarpıtıyor. Ortaya «eylem mi, eylem birliğini, eylem birliği mi eylemi doğurur» türünden sorular atıyor. Dahası, bir yandan TKP'nin politikasını karalıyor, öte yandan da «ideolojik savaş» kalkanı arkasında eylem birliğine karşı çıkıyor. «Birlik TKP'nin, TİP'e, TSİP'e karşı her alanda savaşı ile olur» demeye getiriyor. Bunlar sapık görüşlerdir. Eylem alanında da, örgütsel alanda da bölücülüğü kışkırtma çizgisidir bu.

Açıktır ki, partimiz en geniş yığınları, onların en güncel istemleri temelinde atıldıkları savaşlar, eylemler içinde örgütlüyor, birleştiriyor. TKP'nin karşısında «eylemcilik» taslıyan herkes gülünç olur. Ama, TKP, eylem birliğinin gerçekleştiği her durumda savaşımın çok daha güçlü olduğunu söylüyor. Günümüzde böylesi güçlü yığınsal eylemlerin koşulunu yaratmak, eylem birliğini gerçekleştirmek, somut olarak faşizm tehlikesini, askersel bir devirme girişimini önliyebilmenin koşullarını yaratmakla bağlanıyor.

İkincisi, işçi sınıfının birliği ancak Marksizm-Leninizm temelinde gerçekleşebilir ve Türkiye'de işçi sınıfının biricik Marksçı-Leninci partisi TKP'dir. Nedir ki, kapitalizm koşullarında, işçi sınıfını bölen etkenleri kökten yok etmek olanaksızdır. Lenin bu etmenler olmasaydı *«kapitalizm kapitalizm olmazdı»* diyor. (8) İşçi sınıfının devrimci temelde birliğinin bu Leninci anlayışı, eylem birliği ile çelişmez. İşçi sınıfının devrimci temelde eylem birliğine giden yol eylem birliği politikasıdır. Bugün sosyalist partilerle eylem birliği politikası izlemekle, TKP'yi güçlendirmek birbirini dışlamaz. Tersine bunların arasında kopmaz diyalektik bağ vardır. TKP'yi güçlendirmek, eylem birliğinin zorunlu, vazgeçilmez koşuludur. Bu, bir başka deyişle, eylem birliği ile ilkesel ideolojik savaş arasındaki bağıntı sorunudur.

Üçüncüsü, işçi sınıfının eylem birliği yalnızca TİP ve TSİP'le eylem birliğine indirgenemez, ama ilk planda bu partileri kapsar.

Bilindiği gibi, TKP'nin, söz konusu partilerle arasında görüş ayrılıkları vardır. Bu partilerin kimi yöneticilerinin önyargılı tutumları da işçi sınıfının bilinçli kesimleri arasında bölünmelere yol açan

(Devamı 8. sayfada)

Seçimler ve TKP

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen

Politik ortam

Ara seçimler 14 Ekimde. Hangi politik ortamda, hangi koşullarda yapılıyor bu seçimler? Sıkıyönetim altında, Seçimler serbest değil. Temel niteliği bu. Sonra, sıkıyönetim yalnız 19 ille kalmıyor. Meclisin biteviye uzattığı bu sıkı önlem tüm yurt çapında sert bir baskıyla, zorba valilerin, jandarma komutanlıklarının, polisin eliyle uygulanıyor. Doğu illerinde – Kürt yurttaşlara, bu ulusa karşı bu sıkıyönetim, her zamanki gibi, en barbar biçimde, ordu birliklerinin tepeleme eylemleriyle yürütülüyor. Bu sıkıyönetimle faşist tırmanış, kanlı faşist terör atbaşı sürdürülüyor. Bu, hükümetin gözleri önünde, sıkıyönetim komutanlarının, İzmit valisi gibi eli kanlı polis başlarının kanatları altında oluyor. Değil seçim «serbestliği»nin, can güvenliğinin kalmadığı bir ortamda yapılıyor seçim.

Bu ara seçimlere yalnız burjuva partileri değil, TİP ve TSİP gibi sosyalist partiler de giriyor. Birçok da bağımsız aday vardır. Bunlar, TİP olsun, TSİP olsun, Beria Onger gibi bağımsızlar olsun, hiç te eşit olmayan koşullarla, olanaklarla, araçlarla seçime giriyorlar. Burjuva partilerinin elinde, hükümet, erk, ne istersen vardır. Tekellere dayanan basın, gazeteler, radyolar, Anadolu Ajansı gibi haber alma ve yayma araçları, bankalar, parababaları, hepsi bunların ardında.

Sorun yalnız bu değil. Bu partilere, güçlere karşı seçimlere giren bağımsız adayların, TİP ve TSİP'in aralarında bir eylem birliği yoktur. Bunların, önceden üzerinde anlaştıkları, ortak bir seçim platformları yoktur. Bu konum hiç te ilerici güçlerin yararına değildir. İlerici örgütler, devrimci güçler arasında eylem birliğinin, politik bir eylem platformu üzerinde omuz-omuza vermelerinin yakıcı zorunluğunu güncel savaşlar daha da dayatıyor. Bütün bu güçlerin eylem bağlaşıklığı kurmaları için durum da vardır, olanaklar da, Yeterki bu, ayık kafayla, yurtseverlikle, devrimci özveriyle yapılsın. Yeterki bu, ulusal bağımsızlık, barış, özgürlük, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak, işçi sınıfının, halkın politik erke gelmesini sağlamak bilinciyle yapılsın.

Bu bakımdan bağımsız aday Beria Onger'in TİP ve TSİP'e yaptığı eylem birliği seslenişi önemlidir. Yerindedir. Onger, adaylığını koyduğu açıklamasında: Faşizme, emperyalizme karşı, bağımsızlık, demokrasi, barış, toplumsal ilerleme savaşımında tüm demokratik güçleri eylem birliğine çağırıyor. Bunalımlardan çıkış yolu, Anayurdu NATO'nun kazdığı, işbirlikçi tekelci burjuvazinin sürüklediği uçurumlara yuvarlanmaktan kurtarmak tüm emekçi yığınların, Kürt demokratiçin: İşçisinin, köylüsünün, aydınının, larının sosyalistlerin, komünistlerin, sağduyulu CHP'lilerin ilerici kadın, gençlik örgütlerinin, sendikaların savaşta eylem birliği en doğru yoldur, en güncel sorundur.

NATO ve bunalım

Ara seçimler memlekette ekonomik, politik, toplumsal bunalımların yıkıcı ölçüler aldığı, kapitalist düzenin giderek daha da sarsıldığı bir süreç içinde, böylesi bir dönemde oluyor. İşbirlikçi egemen sınıflar, onların partileri, hükümetleri bunalımın yükünü emekçi yığınların, işçinin, köylünün, esnafın, dar gelirlilerin sırtına yüklemek yolundan yürüyor. Onlar, bunalımların içinden baskıyı, zorbalıkları artırmak, faşist tırmanışı güçlendirmek yoluyla çıkmak çabasındadırlar. Pahalılık, yoklar, kuyruklar bir yanda. İstifçilik, vurgunculuk, tekeller, yerli ve yabancı firmalar öte yanda. Yaşamı ateşten gömlek ettiler halka. Böylesi bir durumda burjuva partileri, omuzlarında heybeleriyle, yanlarında simsarlarıyla oy avına çıktılar. Enseköküne oturdukları, elinden lokmasını aldıkları halktan, seçmenlerden oy istiyorlar. Oy goygoyculuğu yapıyorlar. Bunu sıkıyönetimle yapıyorlar.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, militarist klik, Cumhurbaşkanı elele NATO'culuk politikasını, yayılıcı, saldırgan emperyalist çevrelere kulluk politikasını sürdürüyorlar. Hükümet, NATO baş patronu Vaşington'un, Pentagon'un dayatmacalarıyla NATO için, militarizm için olan harcamaları arttırıyor. UPF'nin dayatmalarına boyun eğiyor. Bu yıkım politikasını seçmenlere «dar boğazları aşma» diye göstermeye, kül yutturmaya çalışıyor. AP, MHP gibi gerici, faşist partiler sözde hükümeti eleştirirken özde bu politikayı daha ardıcıl olarak savunuyorlar.

Amerika'nın, NATO'nun Türkiye üzerindeki baskıları artıyor. Ankara'yla Vaşington arasında, hem açık, hem gizli, yeni pazarlıklar oluyor. Amerika yalnız yeni üsler istemiyor. Onu, tezgâhlamakta oldukları «yeni» bir saldırganlık örgütüne çekmek istiyorlar. Beyazsaray'ın, Pentagon'un, CIA'nin ajanları, adamları Çankaya'nın, Türk Genel kurmaylığı'nın kapılarını aşındırıyorlar. Görüşülen plân, istenilen şey, çöken CENTO'nun yerini alacak olan bir örgütün kurulmasıdır. NATO'ya «yeni» bir kol takılmasıdır. İsrail-Mısır ikilisine Türkiye'yi de sokmaktır. Böylece, bu bölgede bir sacayağı, bir saldırganlık yuvası oluşturmaktır. Bütün bunları, burjuva partileri, bu oy goygoycuları halktan, seçmenlerden gizliyorlar. Kimi zaman da bu partilerin başkanları, sözcüleri çok gülünç durumlara düşüyorlar. Başbakan Ecevit'in, Merzifon'da üslere Amerikan asker birliklerinin gelip oturduklarını «bilmediğini» söylemesi gibi.

NATO'culuk politikası, memleketi emperyalist bloklara daha da bağlıyor. Bu süreç hem dünyada, hem bölgemizde barış ve güvenliği, yumuşamayı baltalıyor. Yurt içinde, bu politika gericiliğin faşist tırmanış zorlamalarına destek oluyor, bu tehlikeyi daha da artırıyor. Bütün bu nedenlerle ilerici güçlerin, örgütlerin bu büyük tehlikeye karşı savaşta omuz-omuza vermeleri, uyanık, ayık olmaları güncel bir zorunluktur. NATO'culuğun, faşist tırmanışın, sıkıyönetimin arkasında, işbirlikçi çevrelerin militarist – askersel bir diktatoraya gitme plân ve eğilimleri yatıyor. Tehlike böylesinedir. Bunu görmek, bunu halkımıza göstermek gerek.

TKP'nin konumu

Aşırı gerici güçlerin bütün bu sert baskılarına, kanlı saldırılarına karşı, hükümetin bu saldırıların üstüne gitmemesine karşı, gitgide halk katmanlarını saran bir direniş vardır. Bu direnişin başında işçi sınıfı geliyor. TKP, komünistler bu savaş boyunda ön sıralarda yer alıyor. Bu direnişler halkın, emekçi yığınların sempati ve desteğini giderek daha da kazanıyor.

Son aylarda, bir sıra yığınsal çıkışlar oldu. Ankara'ya yürüyüşler oldu. Bu yürüyüşler, çıkışlar, kimi grevler açık politik amaçlar gütmekte, işçi sınıfının, tüm halkın istem ve isteklerini dile getirmektedir. Sıkıyönetim altında, ona karşın, yurdun dört bucağından gelip İzmir'de yapılan görkemli 1 Mayıs gibi. Gene İzmir'de, Kordon'da, NATO konağı önünde: «NATO'ya hayır!» gösterisi gibi. Mersin, soda işçilerinin, ilerici kadınların Ankara'ya yürüyüşü gibi. «MHP kapatılsın!» «Can güvenliği sağlansın!» yürüyüş ve gösterileri gibi.

Bütün bu yığınsal çıkışlar bu seçim öncesi oluyor. Halkın en yakıcı istekleri, birçok yanlarıyla alanlarda, fabrikalarda, yürüyüş kollarında, hemen hemen yurdun her yanında açık seçik dile getiriliyor. Halk, seçimlere hangi istem, hangi parolalarla gittiğini dile getiriyor. Ve, işçi sınıfının, yığınların, kamuoyunun daha bir isteği bütün bu haykırışların üstünde gürlüyor: «TKP'ye Özgürlük!»

TKP, emperyalizme, gericiliği karşı, kanlı, faşist teröre karşı, sıkıyönetime karşı, hükümetin sinsi, gericiliği, vurgunculuğu kayıran, faşistlerin azıtmasını görmezlikten gelen tutumuna, antidemokratik politikasına karşı savaşıyor.

(Devamı 8. sayfada)

Lenin Köşesi

Parti disiplini

V. İ. Lenin, komünist partisi için, tüm komünistler için zorunlu koşullardan birinin parti disiplini olduğunu söyler. Ve der ki: «*Çağımızda . . . komünist partisi ancak en geniş ölçüde santralizm biçiminde örgütlenmişse, partide çelik disiplin varsa ve parti merkezi tüm parti üyelerinin genel güvenini sağlamış ve geniş yetkilere sahip, sözü geçen, saygın bir organ haline gelmişse görevini başarabilir.*» (Tüm yapıtlar, c. 41, s. 209.)

Lenin, parti disiplini, parti yaşam normlarına, partinin program ve tüzüğünün istemlerine kesinlikle bağlıdır der ve parti sıralarının buna uymayanlardan arındırılması gerektiğini vurgular: «*Parti, gönüllü olarak kurulmuş bir birliktir ve eğer o sıralarını partiye karşı görüşleri yayanlardan temizlemezse mutlaka önce ideolojik bakımdan, daha sonra da maddesel bakımdan dağılır. Bu görüşlerin partiye karşı olup olmadığının ölçütü parti programı, parti tüzüğü, partinin kararları ve sonuncusu tüm uluslararası işçi hareketinin deneyimidir.*» (C. 12, s. 103.)

Lenin, parti disiplinin temel koşullarının başında azınlığın çoğunluğa, alt organların üst organlara bağlı olmasının geldiğini söyler: «*Azınlığın çoğunluğa bağlı olması sağlanmadan işçi sınıfı partisi adına yaraşır bir parti olamaz.*» (C. 9, s. 7–8.) «*Parti yönetimine bağlılığı yadsıma, parti sıralarında kalmaktan vazgeçmeyle, partiyi yıkmaya çalışmayla eş anlamlıdır.*» (C. 8, s. 351.)

Öte yandan Lenin, komünist partisinin belirli bir örgütsel birliğe sahip olduğunu ve «*bu örgütün disiplinine bağlı olmayan, bunu küçümseyen bu örgütün kararlarını çiğneyen kişiler bu örgütün üyesi olamazlar. Bu temel bir kuraldır*», (c. 24, s. 103) diyor ve proletaryanın disiplinden korkmadığını belirtiyor: «*Proletarya örgütten ve disiplinden korkmuyor . . . Proletarya değil, partimiz içindeki bazı aydınlar kendilerini örgütlenme ve disiplin ruhunda, anarşiye yol açan sözlere karşı kin ve düşmanlık ruhunda eğitmemişlerdir.*» (C. 8, s. 376–377).

Lenin, parti sıralarına sızmış bu tür aydınlara, oportünistlere, bozgunculara karşı ardıcıl bir savaşım vermiştir. O, «Vperyod» dergisinin çevresinde toplanan bozguncu, baltalayıcı grupların oluşturdukları birliği şöyle niteliyor: «*Bu birlik anti-marksist, bozguncu grupların birliğidir. Bu birlik «Pravda»nın Marksist doğrultusundan ve disiplinden, yoldaşça, parti disiplininden, «Pravda»nın çevresinde Rusya'nın bilinçli işçilerinin ezici çoğunluğunu birleştiren disiplinden nefret eder.*

Bu birliği, «serüvenci» diye adlandırmalıyız, çünkü o, ilkesizlikten, anti-Marksist ideleri (bunları açıkça savunmadan) körüklemekten, işçi hareketinde bozgunculuktan başka bir şey yapmaz . . .» (C. 25, s. 357.)

Lenin, parti disiplininin komünistlerin kendi görüşlerini belirtme özgürlüğünü kısıtlamadığını belirtiyor. Her parti üyesinin karar alınmadan önce kendi görüşünü savunabileceğini, ama böyle bir karar alındıktan sonra tüm komünistlerin bu kararı yaşama geçirmek için çalışmaları gerektiğini söylüyor: «*Yetkili organlar karar aldıktan sonra biz tüm parti üyeleri, bir tek kişi gibi hareket etmeliyiz.*» (5 c. 14, s. 128.)

Lenin, başarılı savaşımın koşulu, parti disiplinini güçlendirmektir der: «*Devrimci disiplini, örgütlülüğü ve konspirasyonu güçlendirip geliştirmeden erke karşı savaşım vermek olanaksızdır.*» (C. 2, s. 468.)

Bir çığırtkan

SDP kurucusu ve eski başkanı Aybar partisinin son kongresinde Sovyetler Birliği'ni Türkiye'nin iç işlerine karışmış gibi, TKP'yi, TİP'i, TSİP'i de ajanmış gibi göstermeye yeltendi. Üsleri ile, işbirlikçileri ile, tekelleri ile faşist ajanları ile topraklarımızda yerleşmiş olan Amerikan emperyalizmi, NATO'ya egemen çevrelerin borazanlığını yapıyor. İşçi sınıfı ile öteki demokratik güçlerin savaşımına ters düşüyor. Bütün sosyalist akımların, devrimcilerin, anti-emperyalist, anti-faşist bir platformda birliğini baltalıyor. Aybar, Maocularla, MHP faşistleri ile tam bir uyum içindedir. Söylediklerini sıksık «Aydınlık»ın karanlık sayfalarında, faşist basında, Türkeş'lerin, Demirel'lerin çıkışlarında okuyup işitmek olasıdır. Örneğin MHP'nin organı «Hergün» Aybar'a methiyeler düzüyor. (Hergün, 21 Ağustos 79). Bu rastgele değildir. Aybar'ın en gerici, sömürücü hattâ faşist akımlar arasında yerleşmiş olduğunun, onlara işçi sınıfına, Türkiye devrim hareketine karşı «sosyalist» etiketi ile destek sağladığının kanıtıdır. O, sözde «teorik», «bilimsel» görünüş altında boş yere Leninci parti öğretisine saldırmıyor. Amacı açık: İşçi sınıfının örgütsel savaşımını engellemek, onu, emperyalizme, uluslararası tekellere, faşizme, sömürü düzenine karşı öncü devrimci partisinden yoksun bırakmak!

Leninci parti ilkelerine, TKP'ye karşı

Birlik yolunda

Toplu sözleşme döneminde tekelci patronlar, onların politik parti ve grupları işçi ve emekçi haklarına karşı saldırılarını yoğunlaştırıyorlar. Bütün olumsuzluklara karşın sendikal hareketle eylem birliğinin yollarını açan önemli gelişmeler de oluyor.

Bu gelişmelerin itici gücü, hangi sendikadan ve hangi konfederasyondan olursa olsun işçilerin ve işçi haklarını korumaya, genişletmeye kararlı sendikaların, sendikacıların tekelci patronlar karşısında birliğe duydukları gereksinimdir. Sendikal harekette eylem birliğinin yollarını açan bu gelişmelerin odağında sınıf ve yığın sendikacılığı bulunuyor. Bu önemli gelişmelerin başında Maden-İş sendikasının Erdemir'de CHP sağ kanat yöneticilerinin ve Maocuların saldırısını püskürtmesi ve «Devrimci Maden-İş» adlı gerici-Maocu kırması sarı sendikayı çökertmesi geliyor. Bununla birlikte Maden-İş sendikası çeşitli işyerlerinde yetki alıyor. Yönetime faşist MHP yanlılarının çöreklendiği Türk Metal Sendikasına yeni darbeler vuruyor. Maden-İş'in toplu sözleşmelerdeki sendikalara yaptığı «Kafa, kasa ve eylem birliği» çağrısı sendikal hareket içinde olumlu büyük bir yankı buldu. Sendikaların eylem birliği için sınıf ve yığın sendikacılarının bu aktif savaşımına ve çağrılarına, tabanın zorlamasıyla da, Türk-İş'e bağlı sendikaların kayıtsız kalmıyacakları açıktır.

Öte yandan yalnızca DİSK tabanında değil, tüm ilerici demokratik çevrelerde büyük bir tepki gören DİSK üst yönetiminin ihraç kararları mahkemece bozulmuştur. Bu kararların hiç bir yönden yasallık taşımadığı gözler önüne serilmiştir. Böylelikle DİSK'te birliği bozan önemli bir engel ortadan kalkmış oluyor.

Bütün bu gelişmeler, sendikal hareket içindeki bütün oportünist, bölücü akımlara da indirilmiş bir darbedir. Bununla, bir kez daha DİSK ve Türk-İş, onlara bağlı sendikalar arasındaki diyaloğu burjuva partilerinin kuyruğunda yürüyerek koparmaya girişen konfederasyon üst yönetimlerinin gerçek yüzleri sergileniyor. Kimilerinin sosyalist yayın organlarında giriştikleri yeni tüneyen «İşçinin Sesi» gurupçuğunun da kıyısından ilişiştiği Maden-İş'i karalama kampanyaları da çöküyor. Birlik yolları böyle açılıyor.

---

kin kısmasının komünistleri, sosyalistleri daha da kanlı bir faşist teröre hedef durumuna getirmek için giriştiği provokasyonların nedeni, duygusal bir aldanma, yanılma değildir. İşçi sınıfına karşı egemen çevrelerin yanında yer almış olmasındandır.

MİLİTANLARDAN

Tabansızlar Kocaeli'de de darbe yedi

DİSK 5. Bölge Temsilcilik Konseyi 9 Eylül pazar günü İzmit belediye gazinosunda toplandı.

DİSK 5. Bölge Temsilciliğine atanan ve iki yıldır bölgede sendikal ve demokrasi hareketine düşmanlıktan, bölücülükten başka hiç bir iş yapmayan DİSK yönetiminin has adamları Fehmi Altun ve Ahmet Koral'ın saltanatı yıkıldı.

15, 16 Haziran büyük işçi direnişinin kutlama toplantılarına sınıf ve yığın sendikacılığını savunan sendikaları almayanlar 9 Eylülde yapılan konsey toplantısına da her türlü sahtekârlık, provokasyon planları ve polis işbirliğiyle hazırlandılar.

– Konseyden önceki günlerde sınıf sendikaları aleyhinde yoğun propaganda yürüttüler. İlerlemeciler toplantıyı basacak diye işçiler arasında gerçek sendikalara karşı düşmanlık tohumları ektiler.

Konseyin yapılacağı salonun güvenliği için işçilikle alâkası olmayan kişileri, polisleri ve jandarmayı görevlendirdiler.

– TİP'li, TSİP'li, CHP'li goşist ve faşistlerin dışında salona konuk olarak kimseyi almadılar.

– 153 gün grev çadırlarında her türlü saldırıya göğüs geren, kan döken yiğit Genel-İş üyelerini ve sınıf sendikacılarını kapıda bıraktılar. Fehmi Altun Genel-İş üyelerince yuhalandı, protesto edildi.

– Aster-İş sendikasının delegelerini aidat ödemediği gerekçesiyle konseye almadılar. Faşist Harp-İş yönetimine ve İsmail Kılkış gibi faşist Tersane komutanının baskılarına karşı yıllardır savaşan Aster-İş üyeleri bu anti-demokratik uygulamayı sert tepkilerle protesto etti.

Ne ki sınıf savaşı direnç ister, kararlılık ister. İçeri alınmayan 200 işçi de sabah 8'den akşam 19'a kadar savaş kararlılığından hiç bir şey yitirmeden kapıda bekledi.

DİSK'in başındaki tabansızlardan Tuncer Kocamanoğlu'nun divan başkanı olduğu konseyde DİSK'li ve sınıf sendikacılığını savunanlar saatlerce her türlü saldırıya, provokasyona ve polis tehdidine göğüs gerdiler. Konseyde yapılan tüm anti-komünist konuşmalar, polise ihbar davetiyeleri bu ihanet şebekesinin seçimleri kazanmasına yetmedi. İşçi sınıfı bu sınıf düşmanlarını ayaklar altına aldı, ezdi.

Konseye katılan delegelerin çoğunluğu Maden-İş 7. bölge temsilcisi Tayyar Elmas'ı DİSK bölge temsilciliğine getirirken; DİSK yönetiminin adayı Ahmet Koral'ı da ihanet çöplüğüne attı.

Tuncer Kocamanoğlu DİSK bölge temsilciliğine gelemeden İzmit'ten kaçtı, gitti.

DİSK'in içine düştüğü bunalımın çıkış yolunun bir başlangıcı olan bu konsey, saatlerce sonucu sabırla ve inançla bekleyen işçilerin büyük sevinç ve heyecan gösterileriyle sonuçlandı. İşçi sınıfı bir kere daha sınıf düşmanlarına, uzlaşmacılara, oportünistlere gereken dersi verdi.

İşçi sınıfının sendikal birliği savaşımını hiç bir güç engelliyemiyecektir.

10 Eylül 1979 *İzmit'ten bir işçi*

59. yıl sınavı

Partimizin 59. yılı heyecanla, coşkuyla kutlandı. Yurtta, illegal koşullarda savaşarak kutlandı. Bu kutlamayı TKP üyeleri sınav saydılar. Atılım'a böyle yazdılar. Bu mektuplardan bölümler veriyoruz:

«9. 9. 1979 günü için sınavımız olduğunu öğrendim. Bir gün önceden görevimi, yerini, saatini bildirdiler. Yapacağım iş belliydi. Arkadaşımla birlikte böylesi onurlu ve son derece disiplin ve uyanıklık isteyen eylemimizi görüşürken heyecanımızı birbirimizden gizliyemiyorduk. İlk defa illegal eyleme geçiyordum. Örgütüme ve arkadaşıma karşı gerçekten sınav veriyordum ... Legal ve illegal çalışmanın deneyimlerini kazanıyorum. Ve ilerde daha büyük görevlerin beklediğini anlıyorum. Örgütsel disiplin ve özverinin önemini kavrıyorum. Sınavımızı verebildikse başarı hepimizindir.»

«TKP, artık bir fidan değil, olgun, görkemli, güçlü bir ağaçtır. O, işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın gerçek umududur. 59 yıl sonra, bugün, fabrikalarda, tarlalarda, alanlarda haykırıyorlar. 15'ler başlattı, yüzbinler sürdürüyor ... TKP'nin savaşını burjuvazi bir kez daha gördü. 10 Eylül sabahı duvarlarda afişler ... Orak-çekiç amblemli ve «TKP 59 yıldır savaşıyor».

«... Bu görev her zaman çıktığım yazı ve afiş işlerine benzemiyordu. Bu enternasyonal bir partinin, 141. ve 142. maddelerin geçerli olduğu bir ülkede illegal koşullar altında yerine getirilecek bir görevdi. Onun için görevimin bilincindeydim. Son derece dikkat ve disiplin göstererek görevimi yerine getirmeliydim. Korkmadım, fakat çok heyecanlandım. Görevimi yapamazsam işçi sınıfına karşı sorumlu olurdum. Onun için becereçektim ve becerdim. Yakalansaydım, kesinlikle arkadaşlarımı ele vermiyecektim.»

Faşistler ekmeği kana buladılar

7 Eylül Cuma gecesi MHP ve ÜGD'li faşistler Turgutlu'da halkımızın ekmeğini kana buladılar. Gece gündüz demeden, sabaha kadar çalışıp ekmek üreten fırın işçilerine kurşun sıkıldı.

Osman Haznedar (22), Yaşar Bilgin (16), Mustafa Şahin (35) elinin hamuruyla faşistlerce öldürüldü. Mustafa Şenpınar ise 12 kurşunla ağır yaralandı. Tüm fırın işçileri olayı duyar duymaz üretimi bıraktı. Turgutlu'da tüm demokratik örgütler biraraya gelerek anti-faşist savaşımı yükseltti. Beton-İş sendikası Turgutlu temsilciliği, İGD Turgutlu şubesi, Turgutlu CHP ilçe örgütü, CHP gençlik kolları, TÖB-DER, Genç-Der, SGB Turgutlu şube ve temsilcilikleri yığınsal bir anti-faşist gösteri düzenlediler.

9 Eylül günü, beş bine yakın işçi, köylü, kadın, genç, aydın hastahanenin önüne yığılmışlardı. Hep birlikte haykırıyorlardı: Faşizme geçit yok! MHP-ÜGD kapatılsın! Faşist Türkeş tutuklansın! Analar doğurur, faşistler öldürür! İşçiye kalkan eller kırılır!

En önde fırın işçileri yürüyordu. Üzerlerinde iş kıyafetleri vardı. İş önlüklerinin önüne şunları yazmışlardı: EKMEK ÜRETENLER ÖLDÜRÜLDÜ. Ellerindeki pankartlarda, MHP-ÜGD kapatılsın, faşist Türkeş tutuklansın, yazıyordu. Arkadan binlerce işçi, köylü, ilerici genç, kadın yürüyordu. Aralarında CHP Manisa senatörü, Manisa saylavı, Manisa il başkanı ve Turgutlu ilçe başkanı da vardı. Binlerce insan, gösteriyi ağlıyarak izliyor, faşistleri lânetliyordu.

Fırın işçileri, faşist saldırıyı protesto etmek için bir günlük ekmek çıkarmama kararı alarak direniş yaptı. Ayrıca can güvenlikleri olmadığı gerekçesiyle ekmeği gündüz çıkarma kararı aldılar. En önemlisi fırın işçileri her yıl 7 Eylül günü ekmek çıkarmıyarak, ölen arkadaşlarının anısını yaşatmayı, MHP ve ÜGD'li faşistlerin kirli yüzünü halka anlatmayı karar altına aldılar. Turgutlu'daki demokratik örgütler de aynı zamanda Turgutlu'nun kurtuluş günü olan 7 Eylül'ü anti-emperyalist, anti-faşist bir gün olarak bundan böyle kutlamaya karar verdiler.

Turgutlu'dan bir ilerici

PARTİ YAŞAMI

59'dan 60'ıncı yıla

TKP'nin 59. kuruluş yıldönümü bu yıl değişik biçimlerde ve yığınsal olarak kutlandı. Yurt içinde ve dışında çeşitli toplantılar düzenlendi. Bu yıl partinin kutlama toplantıları, hem illegal hem açık olarak yapıldı. Yurt dışındaki çeşitli toplantıların yanısıra, yurt içinde işçi yataklarında, Bartın ve Kocaeli'nde coşkuyla geçen gecelere çok sayıda işçi ve emekçi katıldı. Sıkıyönetim yasakları altında İstanbul, Ankara ve Diyarbakır'da «TKP'ye özgürlük!», «Yaşasın TKP!» belgileri yazılı pankartlar asıldı. Üzerlerinde TKP'nin 59. yılı ile ilgili belgilerin yazılı olduğu binlerce pul, İstanbul ve Ankara'nın kalabalık yerlerinde dağıtıldı. 10 Eylül gecesi yurdun hemen hemen bütün kentlerinde duvarlara TKP'nin 59. yılını kutlayan belgiler yazıldı, afişler asıldı. Bütün bunlar derin gizlilik koşulları altında disiplin, inanç ve sorumluluk isteyen işlerdi. Parti üyeleri bu görevleri bir sınav, onurlu bir görev sayarak yerine getirdiler. Partimizin orak çekiç amblemli afişlerini heyecanla, coşkuyla yapıştırırken, O'nu «gözbebekleri», «namusları» gibi koruyacaklarına andiçtiler. Verilen görevin kendileri için bir deneyim olduğunu ve kendilerini daha büyük görevlerin beklediğini söylediler.

TKP yasak dinlemiyor. TKP 60. yılına savaşlarla giriyor. Partimizin 59. yılı bu açıdan önemlidir. Partinin savaşları yeni bir düzeye yükselmiştir. Bir işçi yoldaşın dediği gibi *«O, artık bir fidan değil, olgun, görkemli güçlü bir ağaçtır»*. Partimiz, işçi sınıfının ve emekçi halkın önünde yerini almış, yığınlar gözünü, kulağını partimize çevirmiştir. TKP 60. yılına bu sorumluluk altında giriyor. Önümüzde duran en önemli görevler, parti içinde ideolojik birliğin pekiştirilmesi, ideolojik düzeyin yükseltilmesidir. Parti kadroları, terör altında can pahasına verdiği savaşı, parti içindeki ideolojik birliğin pekiştirilmesi, ideolojik düzeyin yükseltilmesi savaşından ayrı düşünmüyor. Bunlar birbirine bağlıdır, içiçedir. Parti kadroları, karşısına çıkan, parti birliğine zarar veren her türlü sapmaya karşı Marksizm-Leninizm bilimiyle silâhlanmış olarak savaşıyor.

Türkiye İşçi Partisi Genel Yönetim Kurulu'na

Sayın TİP'li arkadaşlar,

TKP Merkez Komitesi, bütün Türkiye komünistleri adına, TİP'in kurucu üyelerinden Ceyhun Can'ın faşist kurşunlarıyla, kahpece öldürülmesini nefretle protesto eder.

Ceyhun Can'ı halkımız, yaşamını işçi sınıfının, tüm emekçilerin kurtuluşuna adamış, işçi sınıfının, tüm ulusal, demokratik güçlerin eylem ve cephe birliğiyle bu yüce ideale ulaşabileceğine inanmış, bu yolda bütün varlığıyla savaş vermiş yiğit bir devrimci olarak tanıyor. Partinizin, bütün TİP üyelerinin derin acısını kardeşçe duygularla paylaşır, Ceyhun Can'ın ailesine, yakınlarına başsağlığı dileriz. Ceyhun Can'ın anısını her zaman dipdiri yaşatacağız. Onun anısı, işçi sınıfının, halkımızın savaş birliğini kurmak yolunu aydınlatan bir ışık olarak kalacaktır.

Devrimci selâmlarımızla
TKP Merkez Komitesi adına
Genel Sekreter
I. Bilen

11 Eylül 1979

Seçimler ve TKP

(4. sayfadan devam)

TKP, burjuvazinin ona koyduğu yasağı tanımıyor. Seçim kampanyasına olanca gücüyle katılıyor. Halkın yürüyüşlerle, direnişlerle dile getirdiği isteklerini, istemlerini canla başla savunuyor. O, seçmenleri uyarmak, onlara yol göstermek, onların savaşlarını örgütlemek yolundan yürüyor. TKP, her zaman demokratik haklar için savaşagelmiştir. TKP, kurulduğu günden buyana, demokratik bir seçim sistemi için, gerçekten halkı, emekçileri, işçi sınıfını, halkın hak ve özgürlüklerini, çıkarlarını gerçekten savunan, temsil eden saylavların Meclise girebilmeleri için savaşagelmiştir.

Komünistlerin burjuva seçimlerine katılmaları, Meclise girmeleri, orada çalışmaları işçi sınıfının, proletaryanın yürüttüğü savaşın önemli bir biçimidir.

Lenin, parlamento seçimlerini yadsıyan «solcu»lara da, bu savaş biçimini olduğunda fazla abartan, onu üstün tutanlara da karşı çıkmıştır. *«Kapitalizmde, diyor Lenin, işçi sınıfı devriminin temel sorunları seçim sandıklarında değil, emekçi yığınların devrimci savaşlarıyla çözümlenecektir. Yığın eylemi, örneğin, büyük bir grev, yalnız devrim sırasında yada devrimci bir durumda değil, ama her zaman için parlamento eylemlerinden daha önemlidir.»*

Son gösteri yürüyüşlerini, grevleri, Leninci açıdan değerlendirmek gerek. Böylesi bir değerlendirme seçimler sırasında daha bir önem kazanıyor. *«Burjuva parlamentosunu»*, diyor Lenin, *«parlamenter saçmalıklar için değil, yığınlar arasında çok ivedi olan propaganda, ajitasyon ve örgütlenme için kullanmak zorunluktur.»*

TKP, dünya proletaryasının, komünistlerin yüce önderi Lenin'in öğüt ve öğretisi yolundan yürüyor.

Eylem birliğini yadsıyanlar

(5. sayfadan devam)

bir neden oluyor. Türkiye'nin sosyal-ekonomik yapısı, sosyal-politik durum, devrimin stratejisi, proletarya diktatörlüğü, devrimin yolu, işçi sınıfının bağlaşıkları, ulusal sorun, örgütlenme sorunu gibi birçok temel sorunlarda TKP, Marksizm-Leninizmi ülke koşullarına yaratıcı bir biçimde uyguluyor ve sosyalist partilerle aynı konumları paylaşmıyor.

Bu partilerin ayrı konumları kuşkusuz günümüzde işçi sınıfının birliği önünde engeldir. Ancak kimi ortak çıkarlar ve amaçlar temelinde yapılacak eylem birliği önünde engel değildir. Üstelik, komünistler, sosyalist partilerdeki olumlu eğilimleri gözden uzak tutmuyorlar. Bu partiler, anti-emperyalist, anti-tekelci, anti-faşist hedefler için savaşıyorlar. Sosyalizmi uzak amaç olarak benimsiyorlar. Türkiye işçi hareketinde, proletarya enternasyonalizmi ülkülerinin ve Marksçı-Leninci düşüncelerin sosyalist partileri etkilediğine göz yummak doğru olmaz. Bu sürecin çelişkili bir karakter taşıdığı açıktır. Sosyalist akımda oportünist ve devrimci eğilimlerin çarpışmasında, kimin üstün geleceği, bizim partimizin de bu partilerle ilgili politikasından ayrı olarak yanıtlanamaz. TKP'nin politikası, ardıcıl bir eylem birliği çizgisini izlemek ve bu partilerin ideolojik, politik yanlışlarını ilkesel düzeyde aralıksız eleştirmektir. Bu politikayı daha büyük bir yetkinlikle uygulamak görevi gündemde duruyor.

(1) V. İ. Lenin, Bütün eserler (Almanca baskı), c. 31, s. 54/55.
(2) Komünist ve İşçi Partilerinin 1969 Moskova Toplantısı Bildirisi.
(3) V. V. Zagladin, İşçi sınıfının Birliği, TKP yayınları, Eylül 1975, s. 24.
(4) B. N. Ponomaryov, Marksizm-Leninizm: Canlı ve Etkin Öğreti, Ürün yayınları, Aralık, 1978, İstanbul, s. 99.
(5) İ. Bilen, TKP Konferansı (Belgeler), Temel yayınlar, Mart 1978, Ankara s. 52/53.
(6) İ. Bilen, a.g.y., s. 223.
(7) İ. Bilen, TKP MK Plenumu, Politik Büro Raporu, Ürün yayınları, Temmuz 1978, İstanbul, s. 42/43.
(8) V. İ. Lenin, Bütün eserler, c. 31, s. 70.

TKP MK Genel Sekreteri I. Bilen